

нѣкоя неблагоприятна постѣпка, която е скрилъ отъ него. Заповѣда му да излѣзе вѣнъ, остана самъ въ голѣмата клетка, спокоенъ и неподвиженъ, и заговори на маймуната. „Е, Джини, не те ли е срамъ“, каза той кротко, „ние искаме да ти бждемъ добри приятели и да ти помогнемъ, а ти постѣпвашъ така неприлично“. Цѣли десетъ минути трѣбваше да говори меко и приятелски и да постави въ действие силното влияние на своята личностъ, докато маймуната се успокои и стане послушна. Тя се покатери на високия первазъ, застана тамъ съ мраченъ погледъ, широко отвори очитѣ си и загледа едрия човѣкъ, който бѣше много добъръ, а не лошъ като другитѣ.

На Бонами стана ясно, че пазачътъ си е навлѣкълъ омразата на маймуната съ нѣкоя не тактична постѣпка. Затова, самъ се залови да отстрани мръсния кафезъ. И наистина, сполучи да извърши това следъ нѣколко сцени, всѣка по малко буйна отъ предходната. Той победи благодарение на своето правило: никога да не уплашва едно животно, да не го наранява и всѣкога да му говори тихо и кротко. Той не твърдѣше, че животнитѣ разбиратъ всичко, което имъ казва, но чувствуваше, че тѣ усѣщатъ неговото приятелско разположение, а това е достатъчно.

Бонами скоро се убеди, че трѣбва да запрети на Кифе да работи около тази клетка, дето е Джини — само изгледътъ му възбуждаше яростъ въ маймуната — и той самъ се залови съ опитомяването ѝ, толкова повече, че случаятъ представляваше доста мъжнотии.